

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 793/2020
08.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., Општина ..., чији су пуномоћници Александар Савић и Драган Милетић, адвокати из ..., против тужене Основне школе "Васа Пелагић" из Лесковца, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2342/19 од 25.09.2019. године, у седници одржаној 08.07.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле АА из ..., Општина ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2342/19 од 25.09.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле АА из ..., Општина ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2342/19 од 25.09.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 345/2018 од 16.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је примарни тужбени захтев тужиле, којим је тражила да суд тужену обавезе да јој исплати износе на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора и на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада, са каматом, наведене у том ставу изреке, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд туженог обавезе да закључи анекс уговора о раду којим се запосленој тужилји признаје право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора и утврђује њихова висина, а накнада трошкова за исхрану у току рада изражава се у новчаном износу, почев од дана подношења тужбе, све уколико тужени не закључи анекс уговора о раду са тужилом да се ова пресуда има сматрати правним основом за утврђивање висине накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаду трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора и њихову исплату тужилји, почев од дана подношења ове тужбе и изражавања накнаде трошкова за исхрану у току рада у

новчаном износу у исплатним листама, као неоснован. Ставом трећим изреке, одлучено је да се трошкови поступка не досуђују.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2342/19 од 25.09.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 345/18 од 16.05.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је, по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној, у циљу цитиране одредбе Закона.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено правноснажном пресудом је накнада штете тужилји због неисплаћеног регреса и накнаде за исхрану у току рада у периоду од 2015. године до 2017. године, које накнаде су тужилји исплаћиване кроз плату, сходно одредби члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС" бр. 34/2001...21/2016). О тужбеном захтеву тужилје, нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоврсним захтевима тужиоца, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, или у интересу равноправности грађан, као ни потребе уједначавања судске праксе, или новог тумачења права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке овог решења донео у смислу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилје није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужиља је суду поднела дана 28.05.2018. године, а вредност предмета спора је 346.018,02 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном захтеву у ком вредност предмета спора очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке овог решења, донео у смислу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић